

Ο Άγιος Γεώργιος δεν ξεχνά και δεν ξεχνιέται

/ [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Το μεγάλο θαύμα του Αγίου Γεωργίου του «Σύμβουλα»

Το κείμενο που ακολουθεί το έγραψε η μακαριστή Πολυχρονία Μοναχή (Ελένη Σκούρου) η οποία με τον σύζυγό της Λεωνίδα Σκούρο (νυν Μοναχό Γερόντιο) είχαν ένα χωράφι μέσα στις αγγλικές βάσεις της Κύπρου κοντά στην Επισκοπή. Μόνασαν και οι δύο στο Μοναστηράκι αυτό όπου η μακαριστή Πολυχρονία κοιμήθηκε πριν μερικά χρόνια.

«Οι Άγιοι δεν ξεχνούν ακόμη και όταν οι άνθρωποι τους ξεχνούν ! Το μόνο που θέλουν από εμάς είναι ΠΙΣΤΗ και ΠΡΟΣΕΥΧΗ και Αυτοί κάνουν το ΘΑΥΜΑ τους.

Έτσι έγινε τον Ιούνιο του 1992 με ένα ξεχασμένο εκκλησάκι του Αγίου Γεωργίου σε μια ξεχασμένη κοιλάδα ή ρεματιά, μπορεί να πει κανείς, στις Βρετανικές Βάσεις της Επισκοπής, που ονομάζεται Σύμβουλος, στην τοποθεσία Happy Valley (Χάπυ Βάλλεϋ δηλαδή Ευτυχισμένη Κοιλάδα).

Μετά από δεκαετίες και εκατονταετίες ακόμη εγκατάλειψης, στο ερειπωμένο και κρυμμένο σε θάμνους Εκκλησάκι αντήχησαν ξαφνικά και πάλι ψαλμωδίες και άναψαν ευλαβικά τα καντήλια, Ένας χώρος λατρείας, που τον είχε σκεπάσει ο χρόνος και τώρα ήρθε η ευλογημένη στιγμή να αντηχήσουν και πάλι οι ψαλμωδίες και να γεμίσει η Εκκλησία και ο περίβολος της με ευλαβείς προσκυνητές λόγω του Μεγάλου Θαύματος που έγινε και βρέθηκε το χαμένο Εκκλησάκι και λόγω των συνεχών θαυμάτων που γίνονται στον πολυθαυματοργό χώρο.

Όλα άρχισαν και ακολούθησε το μεγάλο θαύμα, όταν η δούλη Του Τριαδικού Θεού, Ελένη Λεωνίδα Σκούρου, 47 χρονών, από τη Λεμεσό, παρουσίασε σοβαρό πρόβλημα με την καρδιά της για πέντε χρόνια. Τον τελευταίο καιρό οι εξετάσεις, από ιατρούς στην Κύπρο όσο και στο εξωτερικό, έδειχναν ότι το 15% της καρδιάς της εργαζόταν. Είχε υποστεί σοβαρή απόφραξη αρτηριών και έπρεπε πολύ σύντομα - ζήτημα ημερών- να ετοιμασθεί για εγχείρηση. Όλα ήταν έτοιμα και είχαν σταλεί στην Λευκωσία τα χαρτιά για να οριστεί η ημέρα. Ο γιατρός κ. Νίκος Τσαγγαρίδης έγραψε στο φάκελο ότι είναι πολύ επείγον. Συχνά έπρεπε να παρουσιάζεται στο Νοσοκομείο, στο τμήμα εντατικής μονάδας, για εξετάσεις, εκτός εκτάκτων περιπτώσεων, που είχε κάποιες κρίσεις. Στο ενδιάμεσο διάστημα, που θα πήγαινε στη Λευκωσία, πήγε και σε άλλο γιατρό, εκτός Νοσοκομείου, και αυτός της είπε ότι ως εκ θαύματος ζει με τόσο σοβαρό πρόβλημα και ότι έπρεπε να χειρουργηθεί από πολύ πριν. Της είπε ότι έπρεπε να χειρουργηθεί το συντομότερο και να τον ενημερώσει για την έκβαση. Ήθελε δηλαδή να ξέρει, αν θα ζήσει ή όχι! Ο Λεωνίδας, ο σύζυγός της, έπαθε σοκ, όταν τους είπε αυτά ο γιατρός και δεν μπορούσε να σταθεί στα πόδια του. Όταν πήγαν στο σπίτι, αυτός επικαλείτο τη βοήθεια του Θεού και συλλογιζόταν τι θα κάνει για να πουληθεί γρήγορα το σπίτι τους για να μαζέψουν λεφτά και να στείλει τη γυναίκα του για θεραπεία στο εξωτερικό. Της έλεγε συνεχώς: «Μη φοβάσαι, θα κάνεις εγχείρηση και θα γίνεις καλά». Εκείνη του έλεγε: «Δεν φοβάμαι. Εσύ να μην απελπίζεσαι και ο ΘΕΟΣ, άμα θέλει θα μας βοηθήσει να γίνω καλά και χωρίς εγχείρηση. Θα μου δώσει παράταση να ετοιμαστώ και πνευματικά».

Επειδή όμως το πρόβλημα έγινε σοβαρό και ήταν ζήτημα ημερών η εγχείρηση, δεν πίστευε ότι θα μπορέσει η γυναίκα του να γίνει καλά χωρίς να χειρουργηθεί. Εκείνη όμως του έλεγε: «Ελπίζω και θα περιμένω την βοήθεια του Θεού ο οποίος θα με απαλλάξει από όλα με ένα δικό Του τρόπο, ακόμη και πριν την ώρα που θα μπω στο χειρουργείο». Το μεγάλο Θαύμα έγινε και την απάλλαξε, αν και όπως έλεγε η ίδια ήταν πολύ ανάξια και τιποτένια απέναντι στον Τριαδικό Θεό, τον

Δημιουργό. Αυτός νοιάζεται για τα δημιουργήματα Του, διότι τα έπλασε κατ' εικόνα και Ομοίωση Του. Θέλει ο Θεός όλοι, να σωθούν και «εις επίγνωσιν αλήθειας ελθείν» και γι' αυτό μακροθυμεί και δοκιμάζει ως στο τελευταίο στάδιο αντοχής. Ο Σταυρός, που φορτώνει είναι στα μέτρα του καθενός. Επεμβαίνει η Θεία Χάρις και δίνει βοήθεια και τότε, όπως είπε και στον τυφλό του Ευαγγελίου, πορευόμαστε εν ειρήνη, και «μηκέτι αμαρτάνομε».

Πως έγινε το μεγάλο θαύμα ένα πρωϊνό λίγες μέρες πριν την εγχείρηση της

Ήταν 5:30 π.μ. Μεταξύ ύπνου και ξύπνιου εμφανίστηκαν δύο νέοι όμορφοι και φωτεινοί: ο ένας Ανδρέας και ο άλλος Γεώργιος. Ο μεν Γεώργιος στα δεξιά του και ο Ανδρέας στα αριστερά του συζύγου της Λεωνίδα, τον οδήγησαν σε ένα δάσος και τον διέταξαν να ανεβεί στο βουνό. Μάλιστα τους είπε: «Δεν οδηγώ αεροπλάνο αλλά αυτοκίνητο. Πως θα ανεβώ εκεί πάνω;». «Κάνε μια προσπάθεια παιδί μου», του είπαν. Και χωρίς να το καταλάβει βρέθηκε πάνω στο βουνό. Από εκεί του έδειξαν κάτω την κοιλάδα και τον ρώτησαν να τους πει τι βλέπει. «Βλέπω πολλά χαλάσματα και μια Εκκλησία». Ο Άγιος Γεώργιος τον ρωτά: «Γυρεύεις καμιά Εκκλησία;» «Ναι» του απαντά. «Αυτή», του λέει, «είναι η Εκκλησία του Αγίου Γεωργίου, που γυρεύεις και να πας να τη βρεις. Και εκεί κοντά, που μένεις». Του παράγγειλε, «έχει Εκκλησία του Αγίου Γεωργίου και θέλω να πας εκεί». Τότε άπλωσε το χέρι του ο Άγιος Γεώργιος του έδειξε και του κατονόμασε από που να πάει και να ρωτήσει να τη βρει.

Αμέσως ο Λεωνίδας ήρθε στο δωμάτιο της γυναίκας του, που είχε ξυπνήσει πιο πρωί, όπως συνήθιζε για να προσεύχεται πριν ξυπνήσει εκείνος για να μην τον κουράζει και έλεγε στον Κύριο και Θεό: «Δεν έκανες κάτι για μένα Θεέ μου, λόγω της αναξιότητάς μου, αλλά εγώ περιμένω τη βοήθεια σου Κύριε». Έρχεται ο σύζυγος της και της λέει: «Πάλι είσαι γονατιστή και κλαις; Σήκω και από σήμερα δεν είσαι άρρωστη ούτε εγχείρηση χρειάζεσαι πια ούτε φάρμακα θα πίνεις». Και αμέσως κατάλαβε ότι ήρθε η ευλογημένη ώρα! Όταν τον ρώτησε τι είδε της εξήγησε. Σημειωτέον ότι αυτή παρακαλούσε τον Θεό να κάνει κάτι γι' αυτήν, αλλά να της αφήσει σημάδι ότι είναι η δική Του Δύναμη που επενέβη και δεν είναι της Επιστήμης. Διάλεξε ο Πανάγαθος Θεός τον σύζυγο της και του υπόδειξε το ερειπωμένο Μοναστήρι που ήταν αγνοημένο και τελείως άγνωστο στον κόσμο, σ' αυτούς, αλλά και στη Μητρόπολη. Πίστεψαν από την πρώτη στιγμή ότι ήταν επίσκεψη Του Θεού προς αυτούς τους μηδαμινούς δούλους Του.

Αμέσως ένοιωσε καλά, διότι τον τελευταίο καιρό ένοιωθε συνέχεια πόνους και πολλές φορές έμενε αναίσθητη. Αμέσως ένοιωσε μια γαλήνη και μια γλυκύτητα να διαπερνά μέσα της. Την ίδια μέρα άρχισαν την αναζήτηση της μικρής Εκκλησίας, στη Λεμεσό, όπως του εξήγησε ο Άγιος Γεώργιος. Την βρήκαν. Ήταν ένα πολύ μικρό Εκκλησάκι του Αγίου Γεωργίου, στο Τούρκικο Συνοικισμό, λίγο πίσω από την

Εκκλησία του Αγίου Αντωνίου, κοντά στη θάλασσα και ονομάζεται «Άγιος Γεώργιος του Φτωχού». Μέχρι εκείνη την ημέρα σε όλους ήταν άγνωστο. Ήταν στο μέσο της εβδομάδας και την Κυριακή θα πήγαιναν να αναζητήσουν την Εκκλησία του Αγίου Γεωργίου στο δάσος της Επισκοπής, στον Σύμβουλο, κοντά στο Happy Valley (Ευτυχισμένη Κοιλάδα), όπου οδήγησαν το σύζυγο της οι δύο Άγιοι: Γεώργιος και Ανδρέας.

Προτού να πάνε ρώτησαν αρκετό κόσμο αλλά κανείς δεν γνώριζε, αν υπήρχε Εκκλησία εκεί. Θα προχωρούσαν με σιγουριά ότι θα υπήρχαν έστω και κάποια θεμέλια Εκκλησίας.

Το πρωί της Κυριακής πήγαν να εκκλησιαστούν σε μία Εκκλησία, που είναι αφιερωμένη στον Απόστολο Ανδρέα. Όταν ξεκίνησαν να πάνε σε μία Εκκλησία του Αποστόλου Ανδρέα, που γνώριζαν πολύ καλά, συνέχεια έχαναν το δρόμο και δεν έβγαιναν στην Εκκλησία. Τότε είπαν να πάνε στην Εκκλησία του Αποστόλου Ανδρέα στη Μέσα Γειτονιά. Και πράγματι τους φανέρωσε ο Άγιος ότι ήθελε εκεί να πάμε. Καθώς περνούσαν μπροστά από την εικόνα του Αποστόλου Ανδρέα, που ήταν στημένη πάνω στο προσκυνητάρι και χωρίς να προσέξει η Ελένη ποιά εικόνα ήταν, ένωσε ένα χέρι να την αγγίζει στη μέση της. Δεν ήξερα τι ήταν! Όταν όμως πήρε λαμπάδα και πήγε να την ανάψει είδε το εικόνισμα του Αποστόλου Ανδρέα πάνω στο προσκυνητάρι και κάτι σαν ρεύμα την κτύπησε! Ένωσε ρίγος σε όλο της το σώμα και κατάλαβε ότι εκεί ήθελε να ανάψουν το κερί τους, σε εκείνο το ναό του! Την ίδια μέρα είχαν βάπτισμα συγγενική στο ναό του Αγίου Γεωργίου στον Ύψωνα και πήγαν. Όταν στο τέλος πήγε να προσκυνήσει, και βρισκόταν μπροστά στο εικόνισμα του Αγίου Γεωργίου την έπιασε μια κρίση της καρδιάς, που παρέλυσε το σώμα της. Παρακαλούσε τον Άγιο να λυπηθεί τα παιδιά, την οικογένειά της, αν και εκείνη δεν το άξιζε και να είναι θαύμα αυτό που φανέρωσε στον άνδρα της, και να μην πεθάνει μέσα στο ναό του.

Πράγματι αμέσως έφυγε ο πόνος και βρήκε τις αισθήσεις της και γύρισαν σπίτι. Πήραν λάδι, κερί και ότι άλλο χρειαζόταν και πήγαν για αναζήτηση της Εκκλησίας στον Σύμβουλο με σιγουριά ότι θα βρουν σημάδια Εκκλησίας, να ανάψουν καντήλι και κερί. Ήλπιζαν ότι θα βρουν θεμέλια για να προσευχηθούν. Για αυτούς ήταν τελείως άγνωστος τόπος! Όταν πήγαν στο σημείο που τον οδήγησαν οι δύο Άγιοι, είδαν ένα αγροτικό δρόμο και προχώρησαν σε μια κοιλάδα σαν σήραγγα. Όταν προχώρησαν λίγο είχε και άλλους δρόμους, όμως αυτοί έμειναν στο δρόμο που πήραν και δεν είχαν πρόθεση να φύγουν ωστόσο είχε φως ημέρας. Θα αναζητούσαν θεμέλια Εκκλησίας. Ως εκ θαύματος μια αόρατη δύναμη τους καθοδηγούσε και μόλις προχώρησαν ένα χιλιόμετρο περίπου αντίκρισαν μπροστά τους πολλά χαλάσματα στα αριστερά σαν ένα χωριό ερειπωμένο και στα δεξιά μέσα στους θάμνους μια μισογκρεμισμένη Εκκλησία.

Η συγκίνηση τους ήταν απεριγράπτη. Πάτησαν τους θάμνους μπήκαν μέσα και τι

να δουν! Κάτω στην γωνιά στο πάτωμα στημένη μια μεγάλη εικόνα του Αγίου Γεωργίου του Τροπαιοφόρου! Δάκρυα χαράς και ευγνωμοσύνης προς το πρόσωπο του Αγίου, που ήταν ο μεγάλος μεσίτης τους, γέμισαν τα μάτια τους! Δάκρυα χαράς προς Τον Τριαδικό Θεό, από τους ελάχιστους δούλους του!

Γύρισαν σπίτι και από εκείνη τη στιγμή που βρήκαν την ερειπωμένη Εκκλησία ένας πόθος πλημμύρισε την Ελένη. Να κάνει κάποιο έργο εκεί σε εκείνο το χώρο. Την επόμενη μέρα, μεσημέρι, ξάπλωσε λίγο να ξεκουραστεί. Καθώς σκεφτόταν εκείνο το χώρο με τα πολλά ερείπια, έβλεπε ότι βρισκόταν σε εκείνο το βουνό, που οδηγήθηκε ο σύζυγος της από τους Αγίους και ότι έπρεπε να κατέβει προς την κοιλάδα και έλεγε μόνη της: «Μα εγώ είμαι άρρωστη με την καρδιά μου και ούτε την σκάλα του σπιτιού μου δεν μπορώ να ανεβώ! Πως είναι δυνατόν να μπορέσω να κατέβω το βουνό στην κοιλάδα και να επιστρέψω πίσω από την ανηφόρα;». «Δεν μπορώ», έλεγε ξανά μόνη της. «Στην επιστροφή θα πεθάνω, όμως πρέπει να κατέβω, γιατί έτσι πρέπει και ότι θέλει ο Θεός ας γίνει»!.

Κατέβηκε μέσα στη νύκτα και βρέθηκε απέναντι από χαλάσματα και στεκόταν σε ένα χωματένιο δρόμο μπροστά από μία δεξαμενή και αναρωτιόταν ποιο είναι το ερειπωμένο χωριό. Βλέπει στα αριστερά της ένα αμπέλι με μεγάλα φύλλα ολοπράσινα. Ξαφνικά από τα χαλάσματα ξεπρόβαλε ένας Νέος, ίσιος σαν λαμπάδα, ψηλός, με σγουρά μαλλιά. Φορούσε στολή αξιωματικού με κρόσσια στους ώμους. Κρατούσε λόγχη στο χέρι στερεωμένη στο έδαφος. Ξαφνικά έπεσε φως, δυνατό φως και η λόγχη του έγινε πιο αστραφτερή! Στάθηκε σε λίγη απόσταση από αυτήν, χωρίς να της μιλήσει. Τότε συλλογίστηκε! «Τι γυρεύω εγώ εδώ, μέσα στη νύχτα μόνη μου, θα σκέφτεται ο Νέος». Δείχνοντας του το σημείο, όπου πράγματι υπάρχει η Εκκλησία του είπε: «Ήρθα να κόψω λίγα φύλλα από αυτό το ωραίο αμπέλι». Και τότε εκείνος απάντησε: «Δεν μπορεί ο καθένας να κόβει φύλλα και να φεύγει». Και έκανε υπόκλιση. Είπε «εντάξει». Και αμέσως ξύπνησε από το λήθαργο. Μετά από αυτό την κυρίεψε πιο πολύ ο πόθος να κάνει κάτι να αναστηλωθεί αυτό το Εκκλησάκι του Αγίου Γεωργίου στο Σύμβουλα. Παρακαλούσε με πόθο ψυχής τον Άγιο Γεώργιο να τη φωτίσει πως να το κάνει, γιατί ήθελε πολλή δουλειά. «Σε παρακαλώ Άγιε Γεώργιε», είπε, «βγάλε με από το αδιέξοδο».

Ο Άγιος πήγε στο σύζυγο της, το μεσημέρι, εκεί που δούλευε σαν αποθηκάριος. Εκείνη τη στιγμή δεν υπήρχε κανένας άλλος. Άκουσε μια φωνή τόσο γλυκιά, που δεν μπορούσε να περιγράψει! Η φωνή του έλεγε: «Η Εκκλησία μου είναι παλιά, η Εκκλησία μου θέλει κτίσιμο». Όταν ήρθε σπίτι ήταν τόσο συγκλονισμένος. Έκλαιγε και προσπαθούσε να της εξηγήσει τι συνέβη και πως υποσχέθηκε στο Θεό και στον Άγιο Γεώργιο να προσφέρει όλες τις οικονομικές του δυνάμεις, αν χρειαστεί να ζητιανεύει από τον κόσμο, να ζητά βοήθεια και έτσι να αναστηλώσει την Εκκλησία και να τοποθετήσει μέσα όλα τα εκκλησιαστικά σκεύη μέχρι το πιο μικρό κομμάτι.

Μετά ζήτησαν ακρόαση από τον Μητροπολίτη κυρό Χρύσανθο νομίζοντας ότι

γνώριζε την ύπαρξη της ερειπωμένης Εκκλησίας στην περιοχή εκείνη. Στη συνέχεια έφεραν χωρομετρικό σχέδιο, το οποίο έδειχνε από παλιά την ύπαρξη της Εκκλησίας με το όνομα Άγιος Γεώργιος, τσιφλίκι του Σύμβουλα. Πράγματι από εκείνη τη στιγμή ο Σεβασμιότατος έδειξε μεγάλη προθυμία, πήγε επί τόπου και έμεινε ενθουσιασμένος που φανερώθηκε αυτό το Εκκλησιάκι, που για τόσα χρόνια ήταν άγνωστο. Ζήτησαν ιερέα να κάνουν Δοξολογία, όπως ήταν ερειπωμένο. Τους έδωσαν τακτικό Ιερέα, όποτε θέλουν να τον φωνάζουν, ο οποίος τους ζήτησε να του εξηγήσουν πως φανερώθηκε αυτός ο τόπος σε αυτούς. Του είπαν πως όλα φανερώθηκαν με το θέλημα Θεού και με τη χάρη του Αγίου Γεωργίου.

Επειδή ήθελε να ξέρει τι να λέει στον κόσμο για το πρόβλημα υγείας που είχε, πήγε στο Νοσοκομείο να προλάβει πριν την ειδοποιήσουν για την εγχείρηση χωρίς να τους πει φυσικά ότι έγινε θαύμα. Ζήτησε να της κάνουν όλες τις εξετάσεις γενικά για να δει, πως είναι η κατάσταση της πριν πάει να χειρουργηθεί.

Ο γιατρός της ο κ. Νίκος Τσαγγαρίδης δεν αρνήθηκε. Την πέρασαν από μερικά μηχανήματα και της έδωσαν τα χαρτιά να τα πάρει στον γιατρό της. Αυτός τα έβλεπε και τα ξανάβλεπε, χωρίς να ξέρει τι να της πει. Στο τέλος της είπε. «Έλα, πάρε τα σε άλλους γιατρούς να σου πουν, αν έχεις κάτι». Αυτή όμως περίμενε να ακούσει και το χειρότερο ακόμη. «Τι να σου πω», της είπε, «δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα». «Και τι έγινε», του λέει, «το πρόβλημα μου, που ήθελε εγχείρηση;». Αυτός επέμενε ότι όλα φαίνονται καθαρά. Αμέσως εκείνη ξέσπασε σε δάκρυα. Δάκρυα χαράς αυτή τη φορά, αντί δάκρυα πόνου, όπως πριν, και του είπε ότι έγινε θαύμα και πήγε σε αυτόν να το επιβεβαιώσει με τη σειρά της η Επιστήμη. Όταν άκουσε τη λέξη “ΘΑΥΜΑ” αμέσως πετάχτηκε από την καρέκλα και έλεγε συνέχεια: «Μεγάλη η Χάρις των Αγίων! Εγώ το είδα και το πίστεψα από την πρώτη στιγμή». Της ζήτησε μετά να του εξηγήσει πως έγινε το θαύμα.

Από εκείνη τη στιγμή έγινε μάρτυρας και ομολογεί το Χριστό και τα θαύματα Του και πολλές φορές έρχεται στη χάρη του Αγίου Γεωργίου στο Σύμβουλο και το ομολογεί στον κόσμο. Τον συγκλόνισε πολύ, επειδή ήξερε το πρόβλημα και είδε το θαύμα με τα μάτια του. Μετά από λίγες μέρες της είπε να σταματήσει όλα τα φάρμακα που έπαιρνε (13 την ημέρα για πέντε χρόνια). Παρακαλούσε πάντα το Θεό και τον Άγιο Γεώργιο να μην επιτρέψει να ξαναενοχληθεί με το ίδιο πρόβλημα για να μην πουν μερικοί, που δεν πολυπιστεύουν, ότι δεν έγινε θαύμα. Παρακαλούσε δε το Θεό να στείλει ένα άγγελο να της το επιβεβαιώσει. Της έστειλε την Αγία Φωτεινή για να καταλάβει ότι όλοι οι Άγιοι που χαριτώθηκαν από το Θεό είναι Άγγελοι.

Στις 8 μέρες από τη μέρα του θαύματος, της φανερώθηκε η Αγία Φωτεινή η Κυπρία. Αυτή που άγιασε στο σπήλαιο του Αγίου Ανδρόνικου στο Καρπάσι και όχι η Σαμαρείτιδα που ήξερε μέχρι εκείνη τη στιγμή. Την είδε να στέκει μέσα σε ένα φωτεινό κύκλο και να περνά κι αυτή από δίπλα στο δρόμο. Φορούσε ρούχα μακριά

και ένα μεγάλο μαντήλι. Τότε αυτή είπε: «Πότε έγινε τόσο όμορφη η Φωτεινή, που ήταν τόσο μελαχρινή;». Και της λέει: «Έμαθα πως έγινες καλά», και αυτή της είπε: «Έγινα καλά, Δόξα σοι ο Θεός», αλλά όταν πήγε να της πει πως κάποτε έχει λίγη στενοχώρια, δεν την άφησε να ολοκληρώσει και της είπε τρεις φορές: «Εγώ να δεις, εγώ να δεις, εγώ να δεις» και κάθε φορά χτυπούσε το χέρι της στο στήθος της και γύρισε και έφυγε προς τα Βόρεια.

Ο ιερέας, της είπε, ότι αυτό θα πει πως της φανερώθηκε η Αγία Φωτεινή η Καρπασίτισσα. Με αυτά που είπε έδειξε ότι λυπάται, γιατί το Σπήλαιο μέσα στο οποίο άγιασε έμεινε στα κατεχόμενα με τους Τούρκους. Σε 2-3 μέρες άκουσε ότι κάποιος ιερέας που ήταν εγκλωβισμένος και ήρθε στις ελεύθερες περιοχές, στο Συνοικισμό Κολοσσιού, κατάφερε και έφερε όλα τα Άγια Λείψανα της Αγίας Φωτεινής. Όταν πήγε εκεί και του ανάφερε, τα έφερε έξω από το ιερό, όπου τα είχε φυλαγμένα και τα ασπάστηκε. Και σε λίγες μέρες έφυγε και η στενοχώρια που είχε.

Ανάφερε πως πράγματι η Αγία Φωτεινή της έδωσε την στενοχώρια με ένα όραμα που είχε: Είδε ότι πήγαινε με το σύζυγό της στο θαυματουργό Εκκλησάκι του Αγίου Γεωργίου στο Σύμβουλα. Σε μια στιγμή λίγο πριν φθάσουν ένοιωσε ότι ήθελε να κάνω εμετό. Είπε στο σύζυγό της να σταματήσει το αυτοκίνητο να κατέβει. Πράγματι έκανε εμετό και έφυγε μέσα από το στόμα της ένα κουβάρι σαν χαλίκι στρογγυλό, μαύρο, με κίτρινα στίγματα. Όταν άγγιξε πάνω του ήταν σαν τριχωτό και είπε τρεις φορές: «Παναγία μου. Είχα αυτό το πράγμα μέσα μου και ζούσα». Από θαύμα από εκείνη τη στιγμή δεν έχει πια τίποτα εδώ και πέντε χρόνια.

Μετά από προσευχή πήρε λίγη δύναμη από τον Τριαδικό Θεό να γράψει λίγα από τα θαυμάσια, που επιτρέπει μερικές φορές σ' εμάς τα δημιουργήματά του για να ανοίγουν λίγο οι πνευματικοί οφθαλμοί, να αναζητήσουμε το Σωτήρα και Λυτρωτή μας, τον Τριαδικό Θεό.

Όταν στον ένα χρόνο από το μεγάλο θαύμα ετοιμάστηκαν να αρχίσουν την αναστήλωση της ερειπωμένης Εκκλησίας, το τρακτέρ που είχαν πάρει οι εργολάβοι για να καθαρίσει το χώρο γύρο από την Εκκλησία, ανέσυρε ένα λείψανο. Πήρε κάποια μεγάλα κομμάτια από αυτό και τα πήρε στο Μητροπολίτη. Το βράδυ πήγαν και μάζεψαν και τα μικρά κομμάτια που απόμειναν. Την επομένη πήραν κάποιο τεχνίτη να δουλέψει. Αυτή και ο σύζυγός της έμειναν μόνοι τους έξω. Η Ελένη ένοιωσε κάτι να την καλεί και να της υποδεικνύει ένα σημείο για να σκάψει για να ανασύρει κάποιο λείψανο. Πήρε ένα σκεπάρνι και άρχισε να σκάβει. Μόλις έσκαψε 3-4 φορές βρήκε ένα κρανίο πρώτα και μετά ολόκληρο το σώμα, ενώ ο Λεωνίδας της έλεγε: «Μα νομίζεις ότι τα λείψανα είναι έτσι από πάνω, τόσο ξέβαθα;» Όταν τον φώναξε: «Έλα και βρήκα λείψανο», νόμισε ότι βρήκε κανένα κομματάκι. Όταν το είδε πήρε το σκεπάρνι από το χέρι της, αφού ξέσπασε σε λυγμούς άρχισε να σκάβει και έβγαλε και άλλα κομμάτια. Τα έβαλε όλα στην ποδιά

της, επειδή δεν είχαν κανένα άλλο δοχείο και τα πήγαν στο σπίτι τους.

Η ευωδία ήταν απέραντη. Ευωδίαζαν και τα Άγια Λείψανα και ο χώρος που ήταν! Αμέσως ενημέρωσαν τον Σεβασμιότατο Μητροπολίτη. Σε ένα χρόνο βρέθηκε ακόμη ένα Λείψανο από το σύζυγο της με θαύμα. Πολλοί έρχονται και τα προσκυνούν και είδαν θεραπεία και σωματική και πνευματική. Μετά τα μεταφέρανε στη Μητρόπολη για να μην γίνει καμιά παρεξήγηση, αλλά λυπηθήκαν πολύ. Έφεραν τον πνευματικό π. Στυλιανό, έκανε ευχή, τα ετοίμασαν και τα μετάφεραν στη Μητρόπολη. Ως εκ θαύματος ο Μητροπολίτης είπε στο σύζυγο της: «Να τα πάρεις πίσω στο σπίτι σας να τα φυλάξεις. Είναι εκεί ο πιο κατάλληλος χώρος μέχρι να τελειώσει η Εκκλησία του Αγίου Γεωργίου για να τα πάρουμε εκεί».

Πολλά είναι τα θαύματα που συνεχίζονται ακόμη να γίνονται στο νεοφανές Εκκλησάκι του Αγίου Γεωργίου στο Σύμβουλα. Από μαρτυρίες που βρέθηκαν σε βιβλία κάποτε ήταν Μοναστήρι που ονομαζόταν Συμβούλιο του Κυρίου και εκεί γίνονταν τα συμβούλια των Εκκλησιών γι' αυτό πήρε το όνομα «Σύμβουλας». Μερικά βιβλία αναφέρουν κι' αυτά την ύπαρξη μοναστηριού εκεί στο Σύμβουλο. Ένα βιβλίο με τίτλο «Χωριά και Πολιτείες της Κύπρου» αναφέρει ότι ένας από τους ηγούμενους του μοναστηριού ήταν κάποιος Θεόδωρος, που αργότερα έγινε Επίσκοπος Πάφου που έγραψε το βίο του Αγίου Σπυρίδωνα για πρώτη φορά. Άλλο βιβλίο αναφέρει ότι σ' αυτό το μοναστήρι έκαναν σταθμό για πολύ καιρό οι Άγιοι Νικόλαος, Σπυρίδωνας και Θεόδωρος Πάφου.

Ελπίζουν ότι σύντομα θα ξαναγίνει μεγάλη Μονή, όπως παλαιά, η οποία ήδη άρχισε να αναστηλώνεται -να ανασκευάζεται. Ευχαρίστησαν Τον Τριαδικό Θεό και την χάρη του Αγίου Γεωργίου του Τροπαιοφόρου, που μεσιτεύει στον Παντοκράτορα για κάθε περίπτωση τους και προπάντων για τη σωτηρία της ψυχής τους.

Ιερά Μονή Συμβούλου Χριστού

Άγιος Γεώργιος

4634 Σύμβουλος

Λεμεσός, Κύπρος

ΣΗΜ: Τα λείψανα που ανακάλυψαν η Μοναχή Πολυχρονία και ο Μοναχός Γερόντιος είναι τριών Αγίων Πατέρων και καθημερινά οραματίζουν πολλούς πιστούς για την ύπαρξη τους. Όταν θα θέλει ο Θεός θα αποκαλυφθούν τα ονόματά τους.

Πηγή: xristianos.gr